

som Repræsentanter i en anden Forstand end hidtil for de særlige Landsdele, og lad os saa spørge, om vi ikke i en meget høj Grad have bidraget til at overføre eller idetmindste spække Betydningen af dette Vaand, som saadelig allerede er svagt nok, og under hvilket det ofte seer truende ud, fordi vi let ikke kunne magte Modstanden i de enkelte Landsdele; det er den Vel, det ærede Medlem vil føre os ind paa. Om han ad denne Vel vil vinde det i mine Tanker mindre Vigtige, nemlig at de særlige Ministre kunne blive i deres Poster, naa det de sælles Ministre forlade deres, skal jeg ikke kunne sige; hvorledes man end indrætter det, troer jeg, at det maa udvikle sig saaledes, dersom Tilstanden er sund, at der finder en Samarbeiden Sted imellem de særlige og de sælles Ministre, af en saadan Natur, at det vil være umuligt at holde paa Ministrene for de særlige Anliggender, naar Ministrene for de sælles Anliggender ansee sig, paa Grund af vigtige Sagers Afgjørelse, opfordrede til at forlade deres Poster, men, som sagt, dette Spørgsmaal skal jeg ikke gaae nærmere ind paa at besvare; vistnok er det imidlertid, at den Vel, vi allerede tilbeels ere komne ind paa, nemlig det foederative Systems Udvikling, vilde naae en overordentlig stærk Udvikling, dersom det ærede Medlems Tanke slog Rod og han skulde være istand til, paa et andet Sted, under andre Forhold, at sætte sin Tanke igjennem; jeg troer, at dette vilde medføre en alvorlig Fare for vort lille, allerede saa sønderrevne Land. Jeg troer, at Enhver, der ikke vil give Slip paa Noget som helst af det, der kan give Fællesstaten Kraft og Styrke, maa vige tilbage for Forslag af den Natur, maa ønske det Vaand, der nu er, bibeholdt.

Bale: Den aarlige Rigsdag, der har været sammen siden Begyndelsen af December, og som nu skal være samlet i 2 Maaned, har nu været samlet paa 4de Maaned, og dette bringer mig til at gjøre opmærksom paa en Kjendsgjerning fra de to foregaaende Aar, at Rigsdagen er bleven bragt til at kunne ende sine Arbejder paa noget over den i Grundloven fastsatte Tid. Det er i den 9de og 10de Session lykkedes at ende Rigsdagen, der da kom

sammen til sædvanlig Tid, inden Trul, og der er Haab om, at det Samme fremdeles vil kunne lykkes. Naar det ikke er skeet i denne Session, saa maa det staa klart, at det ikke er Rigsdagens Skyld, men at Skylden paahviler dem, der paa Grund af andre Forhold have fundet sig foranledigede til at udsette Rigsdagen efter den Tid, da den ifølge Grundloven skal komme sammen. Denne Kjendsgjerning tillader jeg mig at fremhæve, da det meget ofte bliver lagt Rigsdagen til Last, at den arbejder med saa stor Langsomhed, imedens det allerede, som jeg har udtalt, er faktisk beviist ved de to sidste Rigsdags-sessioner, at den kan tilendebringe sine Arbejder i forholdsvis kort Tid, og at det altsaa ikke er dens Skyld, naar det Samme ikke har været Tilfældet daar.

Det den ærede sidste Taler indbegjæft den ærede Rigsdagsmand for Holst Amts 2den Valgkreds (Tscherning), henholdt han sig i sin Beviisførelse til den Forsætning, der bestaaer for Monarchiets Fællesanliggender. Det Punkt, han fremhævede, at Geheimestatsraadet skal behandle alle vigtige Love (I den Rigsministeren: Alle Love!), ja alle Love, forekommer mig dog at maatte have faaet en vis Restriction ved selve Loven om Monarchiets Fællesanliggender; der ligger dog virkelig Noget i, at det Omraade, som selve Fællesforsætningen bestemmer, maa være det, hvorfor denne Forsætning gjælder, og at den ikke kan udstrække sit Omraade til noget meget Mere. Jeg troer, at det er denne Bestræbelse, der er udgaaet fra den ærede Taler og fra mange Andre, der have ganske andre Anskuelse end dem, jeg troer, med Nødvendighed ligge i den Retssbasis for hele Monarchiet, som vi have — jeg troer, at det er denne Bestræbelse, der har foranlediget de Afspittelser og Sønderrevner, som det ærede Medlem omtalte, men jeg holder mig dog endnu i dette Dialekt fuldkommen overbevist om, at der, afføet fra visse Bestræbelse fra forskjellige Sider, der just ikke staae i en directe Forbindelse med den egentlige Befolkning, hos alle Landsdeles Befolkning, lever et Duffe om at blive sammen under taalelige og billige Forhold, og at der, naar dette Duffe bliver paa kaldt paa den rette Maade, aldeles ikke vil